

crítica cinema

MARCEL·LÍ BORRELL

Autoparòdies

1. Cap de setmana entre famílies amb l'objectiu que els pares dels nuvis es coneguin i puguin beneir la boda. 2. Com sigui que amb *Los padres de ella* Jay Roach va fer més calaix que el de les autopistes pel pont de la Puríssima, ens arriba veloç la segona part. Tocava riure's ara dels progenitors d'ell. O, si més no, posar en crisi els consogres. Podia haver estat una comèdia costumista, sociològica –tipus *La boda de*

Muriel–, d'enfrontament generacional a quatre bandes amb voluntat de treure punta als comportaments familiars... Sí. Però no. No, perquè Jay Roach i els seus guionistes es dediquen a xuclar de la mateixa mamella –ja seca. El resultat és una pseudocomèdia de dubtós gust –confon la mala llet àcida amb la llet agra–, que farceix l'acció amb gags escatològics, situacions calcades dels germans Farelly, diàlegs previsibles i tirant a estúpids que allarguen innecessàriament la funció. Per si la cosa ja no fos prou decebedora, cal suportar les ganyotes, tics i graciets d'unes stars en hores baixes. Des de l'insuportable De Niro a un simiesc Hoffman, passant per una massissa Barbra Streisand que tot i no fer-ho canta de debò, el tripartit d'asos fa l'ase autoparodiant-se. Resumint: una comèdia que ni la viagra aixecaria. 3. Reservada per a sogres reconsegats i joves submisos.

Los padres de él

Director: Jay Roach. Intèrprets: Robert DeNiro, Ben Stiller, Dustin Hoffman, Barbra Streisand, Blythe Danner. EUA, 2004. 116 minuts. Lauren, Principal.

Platons 10-2-03